

Arrest

nr. 33 375 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Bassa-origine, afkomstig van Jimmy Town. Sinds u acht jaar was woonde u bij uw tante (C.) in Sapo Hill waar u naar school ging. Na het beëindigen van uw studies keerde u in 2007 terug naar uw moeder in Jimmy Town. U zocht haar vroeger tijdens de vakanties reeds op en telkens werd u erop gewezen dat u nog diende besneden te worden. Uw moeder besliste echter dat het belangrijk was dat u eerst uw opleiding afmaakte en pas daarna zou besneden worden. U hebt een oudere zus die echter, toen zij diende besneden te worden, was gevlucht. Nadat uw moeder u had uitgelegd wat er stond te gebeuren bij uw initiatie in de Sande-society, een geheim vrouwenvereniging in Liberia, en u uitlegde dat u besneden diende te worden, werd u erg bang. Toen u aan uw moeder vertelde dat u niet wilde besneden worden, zei ze dat er geen andere optie was. De druk van de omgeving werd zo groot dat u besloot te vluchten. In juni 2008 liep u weg

naar de markt waar u van een vriend 200 Liberiaanse dollars kreeg. U diende een nacht op de markt door te brengen en werd er verkracht. De volgende dag nam u dan de taxi naar Monrovia waar u twee maanden bij een vriendin verbleef. Haar vriend regelde vervolgens uw reis naar België waar u op 1 september 2008 asiel vroeg. In België stelde u vast dat u zwanger was. Op 12 maart 2009 beviel u van een zoon (M.A.P.).

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Zo hebt u vooreerst niet aangetoond dat de door u ingeroepen problemen het lokale niveau van uw dorp overstijgen. Uit uw verklaringen blijkt immers meermaals dat de door u ingeroepen feiten **plaatselijk van aard** zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in Liberia zonder problemen zou kunnen vestigen.

Immers, u verklaarde zelf uitdrukkelijk dat het de vriendinnen van uw moeder en de chieft van uw dorp waren die uw moeder er jaarlijks, tijdens uw vakantie in het dorp, aan herinnerden dat u diende besneden te worden (zie gehoor CGVS, p.3). Enkel wanneer u tijdens de vakantie terugkeerde naar uw dorp werd u geconfronteerd met uw toekomstige besnijdenis. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u door deze personen ook zou lastiggevalen worden indien u zich elders in Liberia zou vestigen. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat het een lokaal fenomeen is. Zelfs in uw dorp zijn niet alle meisjes besneden en in de naburige dorpen doen ze het minder. Ook niet alle Bassa-meisjes worden volgens uw verklaringen besneden (zie gehoor CGVS, p.4). Dit toont aan dat het mogelijk moet zijn voor een 24-jarige opgeleide vrouw zich elders in Liberia te vestigen zonder het risico op besnijdenis te lopen. Trouwens, uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk op steun van vrienden en familie kon rekenen. Zelfs uw tante was tegen besnijdenis. Het feit dat uw tante zei dat ze u niet kon beschermen omdat uw moeder over u alles te zeggen had, is trouwens zeer merkwaardig te noemen voor een 24-jarige vrouw.

Verder kan in deze ook opgemerkt worden dat u gedurende 2 maanden in Monrovia bij een vriendin verbleef en dat u geen concrete aanwijzingen hebt waaruit blijkt dat u in die twee maanden zou gezocht zijn door uw familie of dorpsgenoten. U zegt wel dat uw familie u zocht maar wanneer gevraagd wordt hoe u dat weet, antwoordt u enkel dat dit gewoon zo is (zie gehoor CGVS, p.3). Wanneer u gevraagd wordt of uw familie uw zus nog steeds zoekt die ook gevlucht zou zijn omwille van een naderende besnijdenis, bevestigt u dit maar haalt u enkel aan dat uw moeder ongerust is omdat ze niet weet waar haar dochter is (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart niet dat uw zus nog gezocht wordt met de bedoeling haar vooralsnog te besnijden. Verder hebt u sinds uw komst naar België geen contact meer met uw familie en haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw familie of dorpsgenoten u nog zoeken met het oog op besnijdenis, hoewel u nog regelmatig contact heeft met een vriendin in Liberia (zie gehoor CGVS, p.2).

Verder doen nog enkele elementen uit uw verklaringen ernstig twijfelen aan de ernst van de door u ingeroepen problemen. Zo is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u pas/nog op uw 24e zou besneden worden. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat besnijdenissen in Liberia gebeuren op jongere leeftijd, zijnde vóór 18 jaar (zie informatie in uw administratief dossier). De gemiddelde leeftijd zou zelfs steeds lager worden. Wanneer u gevraagd wordt waarom u op 24-jarige leeftijd nog niet besneden bent, verklaart u dat uw moeder wou dat u eerst uw opleiding zou afmaken alvorens u te laten initiëren omdat u anders lessen zou missen (zie gehoor CGVS, p.3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat initiaties ook mogelijk zijn tijdens de schoolvakanties. U verklaarde bovendien dat uw moeder zelf een besnijdstster was, wat het uitstel van de besnijdenis nog opmerkelijker maakt aangezien van besnijdststers nu net zou verwacht worden dat ze de traditie koste wat het kost willen verderzetten en het 'goede voorbeeld' zouden geven. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat u verklaarde dat alle leden van de Sande-society nieuwe leden kunnen besnijden (zie gehoor CGVS, p.4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de besnijdststers 'typically elderly women in the community **designated** for the task, or traditional birth attendants' zijn. Deze tegenstrijdige informatie die u geeft, samen met uw gevorderde leeftijd om besnijdenis te ondergaan, doen toch twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en de ernst van uw verklaringen.

Voor wat betreft uw verklaring dat u tijdens uw vlucht op de markt van Buchanan verkracht werd door een onbekende (zie gehoor CGVS, p.4) kan het volgende worden opgemerkt. De opmerking van uw advocate dat geweld tegen vrouwen in Liberia veel voorkomt wordt wel gestaafd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, maar uit deze informatie blijkt ook dat –mede onder invloed van Ellen Johnson-Sirleaf, de vrouwelijke presidente van Liberia- de tolerantie ten aanzien van verkrachting afneemt en initiatieven worden genomen om daders van verkrachting ook effectief te kunnen vervolgen (zie informatie in het administratief dossier). Er wordt uiteraard wel van de vrouwen verwacht dat zij aangifte doen van de verkrachting, hetgeen u echter naliel te doen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niet weet wie u verkrachtte (zie gehoor CGVS, p.4), is niet afdoende om te verantwoorden dat u geen beroep deed op de politie. Door geen aangifte te doen bij de politie, kan deze immers geen onderzoek voeren naar de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en ook geen vervolging instellen tegen de verkrachter. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van het feit kan bovendien worden opgemerkt dat u bij de vraag naar wat u bij terugkeer zou overkomen niet naar (de gevolgen van) dit voorval of naar een hiermee verbonden risico of vrees verwees, maar uw terugkeervrees uitsluitend koppelde aan de gevolgen van uw weigering om de Sande-society te vervoegen (zie gehoor CGVS, p.5).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegde tijdens uw asielpcedure wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Immers, noch de gegevens op uw Liberiaanse geboorteakte (afgeleverd op 22/08/2005) , noch die van uw zoon (afgeleverd in Lier op 23/3/2009), worden hier in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor de medische attesten aangaande uw zwangerschap en het medisch attest dat stelt dat u niet besneden bent. Ook deze gegevens worden niet in twijfel getrokken in bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster bevestigt dat zij heeft verklaard dat niet alle Bassa-meisjes worden besneden en dat het aantal besneden vrouwen afhangt van dorp tot dorp, maar benadrukt dat haar moeder lid was van de Sande society en dat reeds één van haar dochters was weggevlucht van een besnijdenis en initiatie in deze gemeenschap. Derhalve zou het voor verzoekster onmogelijk zijn om op haar beurt de besnijdenis gewoon te weigeren en zich zonder problemen elders in Liberia te vestigen.

Dat zij bij een vriendin in Monrovia zonder problemen kon verblijven vormt volgens verzoekster geen indicatie van het feit dat het probleem slechts lokaal van aard is. Zij wijst erop dat zij daar geen normaal en openlijk leven leidde omdat ze enerzijds op de vlucht was en anderzijds pas het slachtoffer was geworden van seksueel geweld.

Verzoekster merkt op dat zij sinds haar achtste levensjaar niet meer bij haar moeder inwoonde, maar bij haar tante verbleef en zij enkel gedurende de zomervakanties naar haar moeder ging. Haar moeder zou eerst belang gehecht hebben aan het afmaken van verzoeksters studies en dan pas aan de besnijdenis. Dat initiatie ook mogelijk is tijdens de schoolvakanties is niet manifest in strijd met haar verklaringen volgens verzoekster. Zij zou verklaard hebben dat de initiatie in haar dorp verschillende maanden in beslag nam.

De opmerking in de bestreden beslissing dat van besnijdsters net verwacht zou worden dat ze de traditie kost wat het kost willen verder zetten, betreft volgens verzoekster een subjectieve evaluatie en een hypothetische stelling met betrekking tot een mogelijke houding die een besnijdster zal aannemen ten aanzien van de besnijdenis van haar dochter.

Aangaande de personen die de besnijdenis kunnen uitvoeren, werpt verzoekster op dat men haar niet kan verwijten dat zij niet op de hoogte is van alle regels binnen de society, gezien zij hier zelf geen deel

van uitmaakte en niet opgegroeid is met personen die lid waren van deze gemeenschap. Zij wijst er tevens op dat zij gevlucht is op het moment dat zij moest inwijd worden in de traditie.

Met betrekking tot de verkrachting waarvan verzoekster slachtoffer werd, voert zij aan dat het niet redelijk is te stellen dat zij klacht had moeten indienen teneinde bescherming te vragen van haar nationale autoriteiten. De bestreden beslissing zou voorbijgaan aan het feit dat zij haar dorp ontvluchtte toen zij verkracht werd. Hoewel er enkele initiatieven zijn genomen om daders van verkrachtingen te bestraffen, stelt verzoekster dat er nog steeds een tolerantie bestaat ten aanzien van verkrachting.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster verklaart haar land van herkomst in augustus 2008 te zijn ontvlucht uit vrees voor een besnijdenis binnen de Sande society.

De bestreden beslissing acht het terecht weinig aannemelijk dat verzoekster hiertoe zou worden gedwongen door haar moeder, gelet op haar leeftijd en haar opleidingsgraad, gezien zij vijftientig was op dat ogenblik en ze tot de leeftijd van drieëntwintig gestudeerd had, hetgeen des te meer klemt daar haar moeder zelf besnijdster zou zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 2, 4).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat dergelijke besnijdenissen bij meisjes uitgevoerd worden op jonge leeftijd, namelijk wanneer zij tussen vijf en achttien jaar oud zijn (stuk 15, nr. 2). Tevens kan uit deze informatie worden afgeleid dat besnijdenissen ook tijdens de schoolvakanties, de periodes waarin verzoekster bij haar moeder verbleef, kunnen worden uitgevoerd. Verzoeksters argumentatie dat haar moeder de besnijdenis zou uitgesteld hebben omdat ze haar opleiding belangrijker vond en het niet mogelijk was om de besnijdenis te laten plaatsvinden tijdens een schoolvakantie, gezien de initiatie in het dorp verschillende maanden in beslag zou nemen, is geenszins overtuigend. Zij brengt geen informatie bij die deze beweringen ondersteunen en die de informatie die zich in het administratief dossier bevindt zou kunnen ontkrachten.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeksters vrees om op haar leeftijd nog te zullen worden besneden moeilijk te rijmen valt met haar verklaring dat haar moeder zelf besnijdenissen uitvoerde (stuk 6, p. 4), waardoor kan worden verwacht dat zij haar eigen dochter sneller zou laten initiëren in de gemeenschap. Bovendien strookt haar bewering dat alle leden van de gemeenschap meisjes kunnen besnijden, welke zij niet onderbouwt met enig begin van bewijs, niet met de informatie in het administratief dossier. Verzoeksters verweer dat men haar deze onwetendheid niet kan verwijten gezien zij zelf nog geen deel uitmaakte van de gemeenschap kan niet als afdoende worden beschouwd gezien van iemand die haar land van herkomst ontvlucht uit vrees te worden besneden, wel degelijk kan worden verwacht dat zij weet door wie deze besnijdenis zou kunnen worden uitgevoerd.

Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen geen aanwijzingen van effectieve dwang bevatten. Nadat zij er door haar moeder van op de hoogte zou gebracht zijn dat zij een besnijdenis zou moeten ondergaan, zou zij hebben laten blijken dat ze dit niet wilde, waarna ze onmiddellijk naar een vriendin in Monrovia zou gevlucht zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Gevraagd of zij tijdens haar verblijf van twee maanden in Monrovia problemen had gekend, verklaarde zij weliswaar dat zij gezocht werd door haar familie, maar kon ze niet verduidelijken hoe zij daarvan op de hoogte was en stelde ze enkel: *“Dat is gewoon zo, ze zijn zeer wanhopig”*. Verzoekster gaf eveneens aan niet te weten of zij actueel nog gezocht wordt. Zij heeft geen contact met haar familie in Liberia. Op de vraag of haar zus, die eveneens het dorp ontvlucht zou zijn omwille van een dreigende besnijdenis, nog werd gezocht, antwoordde verzoekster: *“Ja, mijn moeder is ongerust omdat ze niet weet waar haar dochter is”*, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat haar zus thans nog zou worden gezocht met het oog op een besnijdenis (ibid., p. 3). Uit het loutere feit dat haar zus reeds ontsnapt was aan een besnijdenis, kan bovendien geenszins worden afgeleid dat verzoekster zelf niet in de mogelijkheid verkeert de besnijdenis te weigeren, integendeel.

Voorgaande overwegingen in acht genomen, dient aldus te worden besloten dat verzoeksters verklaringen geen concrete aanwijzingen bevatten dat zij actueel door haar familie zou worden gezocht.

Daargelaten de vraag of verzoeksters vrees voor een besnijdenis al dan niet gegrond is, merkt de bestreden beslissing met reden op dat het opgeworpen probleem van lokale aard is en er geen aanwijzingen voorhanden zijn dat zij zich als volwassen, opgeleide vrouw, niet elders in haar land van herkomst zou kunnen vestigen. Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt uit haar verklaringen dat zij twee maanden bij een vriendin in Monrovia kon verblijven, zonder enige concrete aanwijzing dat zij daar door haar familie gezocht werd.

Wat betreft verzoeksters verklaring door een onbekende persoon te zijn verkracht tijdens haar vlucht, kan worden opgemerkt dat zij de bestreden motivering niet betwist waar deze terecht aanhaalt dat zij haar vrees om terug te keren naar Liberia niet baseert op deze feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens de gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2. Verzoekster voert geen concrete elementen aan ter ondersteuning van haar vraag om subsidiaire bescherming.

De hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief mede in acht genomen (zie sub 2.1.2), zijn er in het administratief dossier geen elementen voorhanden die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS